

ÁBÉCÉ

Hirtelen tör ki a zápor. Anyám
beszalad az ábécé árkádja alá,
én a kocsiból nézem. Nem vesz észre,
nem is tudja, hogy itt vagyok.

Ilyen volna az, amikor nem tartozunk
egymáshoz? Így köszön, így mosolyog,
így beszélget, amikor nem látom?

Az utóbbi időben lefogyott,
megint jól állnak neki a szoknyák,
vékony derekára már csak
régi fotókról emlékeztem.

Mellette mások is álldogálnak, de
se az öcsém, se én nem vagyunk ott,
hogy jelenlétünkbe fogódzhasson.

Elköltöztünk tőle, már régóta kulcsunk
sincs a lakásához. Anyám beszélget,
anyám mosolyog, anyámat mindenki
ismeri, lépten-nyomon ráköszönnek.

Elindítom a motort, a ház előtt leparkolok,
becsöngetek hozzá, bár tudom,
hogy senki nem nyit ajtót. Várom.

KÍSÉRLET

Ma már tudom: az új lakótelepi
lakások büszke tulajdonosai
akkoriban alig múltak húszévesek.

Előttük ilyen helyen gyereket
nem nevelt még senki. Tisztaság,
modern fürdő, gáztűzhely, radiátor:
csupa parasztházakból hiányzó luxus.
Próbáltak boldogulni, kezdőként boldognak
lenni egy ismeretlen létformában.
Olyanok voltak, mint a szemközti
park, ahol csak frissen ültetett fa állt,
ezért árnyékot adni egyik sem tudott.
Öreg diófák a felmenők háza előtt.
Aztán ott voltunk nekik mi, a helyet
és időt követelő fiú- és lánycsorda.
Amikor beköltöztek a sok egyforma
lakásba, mindannyian gyerekek
voltak még, de már a szüleink.

AZ AKARAT ELÁRVEREZÉSE

Az árus kiáltásaira össze-
sereglik a falu, ahol nyaralok.

A többi gyümölcsből a szem válogathat
csupán, de a dinnyét megkóstolhatom.
Ahogy beleharapok, az édes, sárgás-
piros lé végigcsurog az államon.

Sose volt a kedvencem,
a szájra szabott gyümölcsöket
jobban szeretem, de a kocsihoz
szaladtam én is, mint a többiek.

A késhegyre szúrt darabot régen
mindig apám kóstolta meg:
a meglékelt dinnye kezében, akár
egy használhatatlanná vált labda.

Nem tudom megtenni, hogy
ne játsszam végig a jelenetet:
apám gesztusait imitálva
megveszem a gyümölcsöt,
amelynek ragacsos leve az
államról a pólómra is lefolyt.

Az alkudozás sose ment:
most is teljes árat fizetek.

KILÁTÓ

A könnyűfém szerkezet minden
lépésnél megingott, a fokok közt
lenézve a csupasz földet láttuk.
Először fák vettek körül, aztán az ég.

A platóról messzire lehetett látni,
de elvesztek a részletek.

Alattunk ágak, tűlevelek,
por, kavics, és az élmény,
hogyan a fakéreg felhorzsolja a bőrt,
és elbotolhatunk egy kiálló gyökérben.

Idefent az erdő, ahogy ismertük, véget ért.

Bevástuk a nevünket a korlátba:
olyan volt, mint egy üres, szürke papír.
Percekig nem mertünk ráírni, de végül
meghúztam az első vonalat.

A kilátó testén azóta gyűlnek a bicskával,
hajtűvel ügyetlenül megformált betűk:
egyfajta számontartás ez a magasban.